

de senere af begge Thing vedtagne Endringer, hvis det var Tilfældet, saa gad jeg dog vide, hvad i Alverden disse Ord: „foruden løbende tillige de nødvendige“, skulde betyde, thi saa var det Hele jo bevilget. Nei, paa dette Punkt er Forstjellen i Virkeligheden saare ringemellem, hvad de tidligere saakaldte midlertidige Finantslove have bestemt, og det, som er foreslaaet i dette Lovforslag. Forstjellen er den, at medens Begrænsningen i de tidligere midlertidige Finantslove kun var det oprindelig fremlagte Finantslovsforslag, saa er hertil føjet til det oprindelig fremlagte Finantslovsforslag: „med de Endringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger.“ Jeg skulde formene, at derved er eller vil som oftest Grændsen blive langt snævrere end i de midlertidige Finantslove. Ganske vist er der kommet til det, at de senere af Regjeringen stillede Forslag til Finantsloven eller de ved en af Rigsdagens Afdelingers Initiativ fremkomne Endringsforslag, som ere blevne vedtagne af begge Thing, ere blevne indrangerede lige med det oprindelige Finantslovsforslags Positioner. Det er rigtigt, men jeg skulde formene, at det ikke er Noget at beklage sig over, thi hvis begge Thing have været enige om disse Forslag, saa ser jeg ikke rettere, end at det ogsaa er med fuld Føie, at disse Forhold drages indenfor Muligheden for at afholdes under den midlertidige Finantslovs Herredømme. Men langt hyppigere vil det være Tilfældet, at begge Thingene have været enige om betydelige Indskrænkninger i det oprindelige Finantslovsforslag. Det har efter min Erfaring været den sædvanlige Gang med Finantsloven, at om end ikke Thingene have kunnet enes med Lethed om Alt, saa ere de dog med Lethed blevne enige om Et, nemlig om at stryge væsentlige Beløb af det, Regjeringen har foreslaaet. Jeg vil altsaa paastaa, at denne Tilføielse i dette Forslag i Reglen vil virke langt mere som yderligere Begrænsning end som en Forøgelse af det, de gamle midlertidige Love satte som Grændse. Naar det ærede Medlem fra Dønsje Amt udtalte, at man endda vilde have kunnet forstaa, dersom der søgtes Bemyndiggelse til at afholde saadanne Udgifter, som begge Thingene have været enige om, og at det maa jeg antage var hans Mening, vilde være det i og for sig Fornuftige, saa vil jeg

gjøre opmærksom paa, at de tidligere midlertidige Finantslove aldeles ikke kjendte til Sligt, de have kun kjendt til den absolute Grændse: ikke udover, hvad Regjeringen selv havde foreslaaet, og der ikke Spor i disse midlertidige Finantslove af, at Regjeringens Bestemmelse indenfor denne Grændse var afhængig af, om begge Thingene vare enige eller ikke. Var det altsaa kommet ind her, da havde det været noget Nytt, men det ærede Medlem kan ikke beklage sig over, at det ikke findes her, det har ikke været paa nogen midlertidig Finantslov, vedtagen af Rigsdagen. Derved forekommer det mig ogsaa, at al denne Tale om, at Regjeringen gennem dette Forslag vilde søge en hidtil ukjendt vidtgaende Bemyndiggelse, kunde falde bort. Det har ikke været Regjeringens Mening. Regjeringens Mening er den, at naar der af hvilken Grund det maatte være ikke er en Finantslov vedtagen ved Finantsaarets Udlob, skulde ikke alvorlige Statsinteressers Lide derved, allermindst naar der har været givet Rigsdagen rundelig Tid til at forhandle Finantsloven og søge at komme til Enighed om den. Jeg skal her indstøde den Bemærktelsen af dette Forslag — Tidenden har jeg ikke set, den har indtil for faa Døgn siden ikke været her — var ikke det, at jeg foresatte dette Forslag, fordi jeg ventede, at der ikke vilde komme nogen Finantslov tilstede, men mit Udtryk var det, at da den hidtidige Behandling af Finantslovsforslaget ikke thjæbede paa, at dets Behandling snart vilde være tilendebragt, ansaa Regjeringen det for sin Pligt at fremkomme med dette Forslag. Det vil med andre Ord sige, at havde der været Udset til, at Finantslovsforslaget snart var blevet behandlet til Ende, havde der ikke været nogen Nødvendighed for Regjeringen for at indbringe et Forslag som dette, der paa Grund af sin, fra den tidligere bekjendte forandrede Affattelse maatte forudses at ville kræve betydelig mere Tid end den blotte Vedtagelse i gamle Dage af de noksom bekjendte midlertidige Finantslove, naar det stundede henimod den 1ste April, uden at Finantsloven kunde paaregnes at blive færdig. Ja, da var en halv Snæs Dage fuldkommen tilstrækkelig til at faae en saadan midlertidig Finantslov vedtagen, men saadan er Forholdet selvfølgelig ikke, naar det gjælder om at